

James Newton Howard: el sorprenent

Házael González

Parlem aquesta vegada d'un compositor de cinema que, malgrat sigui dels joves (aquells que ja no es poden catalogar com a grans promeses, perquè ja porten una vintena bona d'anys fent feina, però que tampoc podem considerar clàssics encara), és un dels més prolífics i sorprenents de tot el panorama: ens referim a James Newton Howard, qui ens acaba d'estrenar no un, sinó dos treballs seguits, ben semblants i ben diferents al mateix temps, com son *El Bosque* (*The Village*, M. Night Shyamalan), i *Collateral* (id., Michael Mann), dues partitures molt bones de gaudir, tant si les escoltem per separat com si les mirem acompanyant les imatges... i és que, com bé deia el nostre company Heribert Navarro, aquest compositor és una persona que et pot fer qualsevol tipus de feina, que sempre quedarà bé. I això que estem parlant d'un compositor que fa una mitja de sis feines per al cinema cada any, més temes per a televisió que no són precisament qualsevol cosa (de fet, seu és un Emmy per al tema principal de la sèrie *Gideon's Crossing*), és a dir, molta molta feina...

Newton Howard es va formar al final dels anys 80 i principis dels 90, amb treballs tan variats i diferents (i també no massa recordats) com *Señalado por la Muerte* (*Marked for Death*, Dwight H. Little, 1990, on Steven Seagal era el protagonista) o *Pretty Woman* (id., Garry Marshall, 1990, que va ser una pel·lícula plena de cançons, on gairebé no es pot distingir cap nota original del compositor), però no va passar massa temps fins que tothom conegués el seu nom, i va ser amb *Elegir un Amor* (*Dying Young*, Joel Schumacher, 1991, una banda sonora rècord de vendes) i també amb *El Príncipe de las Mareas* (*The Prince of Tides*, Barbra Streisand, que va ser la seva primera de les cinc nominacions a l'Oscar que té fins ara mateix, i que mai ha aconseguit). Des d'aquest moment, ens acostuariem aviat al nom del músic, que sempre ha triat molt bé allò que volia fer, i que sempre ha fet feines molt diferents i també molt memorables... des de cinema de persecucions com *El Fugitivo* (*The Fugitive*, Andrew Davis, 1993, la

El bosque.

seva segona nominació a l'Oscar), westerns com *Wyatt Earp* (id., Lawrence Kasdan, 1994, una de les seves feines més recordades per els aficionats), la ciència ficció futurista de *Waterworld* (id., Kevin Reynolds, 1995) o *Mensajero del Futuro* (*The Postman*, Kevin Costner, 1997), o l'aventura clàssica d'*Océanos de Fuego* (*Hidalgo*, Joe Johnston,

2004). Amb aquesta carrera, no és gens estrany que una companyia totpotedora com Disney li hagi fet encàrrecs (seves són les excel·lents partitures d'*Atlantis, el Imperio Perdido* —*Atlantis, the Lost Empire*, Gary Trousdale i Kirk Wise, 2001—, i *El Planeta del Tesoro* —*Treasure Planet*, John Musker i Ron Clements, 2002—), i tampoc és

I és que Newton Howard és un home en qui es pot confiar: probablement mai ens sorprendrà amb estridències fora de to o feines massa arriscades o amb voluntat d'innovar, però és ben cert que allà on ens trobem el seu nom darrere la música, sempre ens quedarem ben contents de tot el que ens doni...

Collateral.

gens estrany que un director com M. Night Shyamalan confiés en el seu talent per al seu film de presentació al gran públic, *El Sexto Sentido* (*The Sixth Sense*, 1999), i des d'aleshores no hagi volgut canviar, perquè també de Newton Howard són les partitures de *El Protegido* (*Unbreakable*, 2001), *Señales* (*Signs*, 2002), i aquesta *El Bosque*, que

com sempre, ens deixa un bon (musical) gust a la boca...

I és que Newton Howard és un home en qui es pot confiar: probablement mai ens sorprendrà amb estridències fora de to o feines massa arriscades o amb voluntat d'innovar, però és ben cert que allà on ens trobem el seu nom darrere la música, sempre ens quedarem ben

contents de tot el que ens doni, sigui el que sigui, i sigui per al tipus de pel·lícula que sigui... i això és una cosa que molts dels aficionats a la música de cinema apreciem enormement. I ara, com sempre, gaudim-ne, i per partida doble: a veure si enguany ens donen qualche sorpresa als Oscars de Hollywood, que ja és ben hora... ■